

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2018r.

Sąd Rejonowy w Wolsztynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Jankowiak

Protokolant: st. sek. sąd Katarzyna Pawelska

Przy udziale Prokuratora: ./.

po rozpoznaniu w dniach 29 stycznia 2018., 14 marca 2018r., 14 maja 2018r i 25 czerwca 2018r. w W. sprawy

I. K. (uprzednio R.) córki R. i D. z domu T.

oskarżonej o to, że:

w dniu 15 września 2017r. w K., gminy W., powiatu (...), woj. (...), przechowywała wyroby akcyzowe w postaci tytoniu krojonego do palenia w ilości 33,50 kg w stosunku do którego niedopełniono obowiązku uprzedniego oznaczenia odpowiednimi znakami akcyzy narażając Skarb Państwa na uszczuplenie w zakresie podatek akcyzowy w kwocie 26.195,00 zł, która to kwota jest małej wartości

tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 65 §1 i 3 k.k.s.;

orzeka:

1) oskarżoną **I. K.** uznaje za winną przestępstwa skarbowego z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. popełnionego w sposób wyżej opisany i za to przestępstwo na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. wymierza jej karę grzywny w wymiarze 130 (stu trzydziestu) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

2) na podstawie art. 29 pkt 1 i 2 k.k.s i 30 § 2 k.k.s i art. 31§6 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/75/17/P pod pozycją 1-14 (k. 78 akt) zarządzając ich zniszczenie.

3) na podstawie art. 627 k.p.k. art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 70 zł i wymierza opłatę w wysokości 1300 zł.

SSR Grzegorz Jankowiak

UZASADNIENIE

W dniu 15 września 2017 r. P. K. wraz z W. P. udali się do należącego do I. K. budynku mieszkalnego położonego przy ul. (...) w K. w celu wykonania kontroli czy pod niniejszym adresem nie dochodzi do nielegalnego poboru energii elektrycznej. Podczas wykonywania czynności służbowych, związanych z kontrolą, w jednym z pomieszczeń znaleźli worek 50-kilogramowy wypełniony do połowy tytoniem oraz foliowe woreczki strunowe bez opisów wypełnione tytoniem, które znajdowały się w skrzynce do mięsa. P. K. powziął wątpliwość co do legalnego pochodzenia znalezionej tytoniu, w związku z czym powiadomił o tym fakcie Policję.

Przybyli na miejsce funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w W. potwierdzili brak oznaczenia tytoniu odpowiednimi znakami akcyzy znalezionej przez P. K. oraz W. P.. Następnie, udzielając asysty P. K. oraz W. P. w budynku mieszkalnym położonej przy ul. (...) w K., który również należał do I. K., funkcjonariusze również ujawnili w podobnej ilości tytoń krojony bez oznaczenia odpowiednimi znakami akcyzy. Wobec tego, funkcjonariusze wezwali grupę operacyjno-procesową z Komendy Powiatowej Policji w W., po czym zabezpieczyli miejsce oraz ujawniony tytoń do czasu przyjazdu funkcjonariuszy Wydziału Kryminalnego Komendy Powiatowej Policji w W..

W trakcie przeszukania budynku mieszkalnego nr (...) ujawniono worek foliowy, w którym znajdowało się 20 worków strunowych wypełnionych tytoniem krojonym do palenia oraz skrzynkę z tworzywa sztucznego koloru białego, w którym znajdowało 14 woreczków strunowych również z zawartością tytoniu krojonego do palenia. Natomiast w trakcie przeszukania budynku mieszkalnego nr (...) funkcjonariusze ujawnili worek jutowy z zawartością 19 worków strunowych wypełnionych wyrobami tytoniowymi w postaci tytoniu krojonego do palenia, obok którego leżało również 15 worków strunowych z zawartością tytoniu krojonego.

W toku dalszych czynności funkcjonariusze zważyli ujawniony w obu budynkach tytoń i ustalili, że łączna waga znalezionej tytoniu wynosi 33,50 kg.

Oskarżona I. K. (poprzednio R.), córka R. i D. zd. T., ma 46 lat. Zdobyła wykształcenie zawodowe. Z zawodu sprzedawca. Ma na utrzymaniu jedno dziecko. Pracuje dorywczo. Osiąga miesięczny dochód w wysokości ok. 1500-1600 zł. Otrzymuje świadczenie w wysokości 303 zł jako matka samotnie wychowująca dziecko oraz 500 zł z tytułu świadczenia 500+. Posiada dwa mieszkania oraz samochód ciężarowy. Niekarana.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- notatki urzędowej (k. 1, 24, 27 akt)
- protokołu przeszukania (k. 2-4v, 40-41v akt)
- protokołu oględzin (k. 5-6v, 46-56, 58-66, 67-70 akt)
- protokołu zatrzymania rzeczy (k. 42-45 akt)
- informacji o osobie oskarżonej (k. 16 i 49 akt)
- informacji z Krajowego Rejestru Karnego (k. 84 akt)
- odpisu skróconego aktu urodzenia (k. 57 akt)
- pisma Sądu Rejonowego w Świebodzinie VI Zamiejscowego Wydziału Karnego w S. (k. 71 akt)
- zeznań świadka P. K. (k. 10, 52-53 akt)
- zeznań świadka A. P. (k. 21-22, 31-32, 53-54 akt)
- zeznań świadka R. P. (k. 33, 54 akt)
- zeznań świadka L. P. (k. 36, 54-55 akt)
- zeznań świadka P. D. (k. 67-68 akt)
- zeznań świadka J. H. (k. 68 akt)
- zeznań świadka M. K. (k. 68-69 akt)
- częściowych zeznań świadka D. M. (k. 87-90 akt).

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżona **I. K.** (poprzednio R.) zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak również w toku postępowania sądowego, nie przyznała się do zarzucanych jej czynów. Przesłuchiwana w toku postępowania przygotowawczego oskarżona wyjaśniła, iż tytoń, który został zabezpieczony w dniu 15.09.2017 r. kupiła w kiosku Totolotek przy ul. (...) w W.. Oskarżona utrzymywała, że kupowała tytoń w większych ilościach, jeśli był sprzedawany w cenach promocyjnych. Następnie zakupiony tytoń przekładała do torebek foliowych, dodając do niego różne olejki aromatyczne. Nadto oskarżona stanowczo twierdziła, że ten tytoń kupowała dla siebie i rodziny. Na dowód legalnego pochodzenia tytoniu w trakcie przesłuchania w dniu 19.09.2017 r. oskarżona przedłożyła puste opakowania po tytoniu, które posiadały znaki akcyzy.

Z kolei w toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżona zmieniła swoje wyjaśnienia i twierdziła, że całość tytoniu pochodzi od D. M., który sprzedawał jej tytoń w opakowaniach 10-15 gramowych. D. M. wraz z tytoniem przywoził oskarżonej dowody zakupu w postaci paragonu. W paczkach, które otrzymywała oskarżona od D. M., znajdowały się dwa rodzaje tytoniu- ciemniejszy i jaśniejszy. Oskarżona mieszała te dwa rodzaje tytoniu oraz kropiła je olejkami by nadać im smak. Oskarżona przechowywała tytoń w workach, jednakże nie pamięta ile tych worków posiadała.

Po przeprowadzeniu analizy wyjaśnień oskarżonej i skonfrontowaniu ich z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami, bez nadawania któremukolwiek w nieuzasadniony sposób uprzywilejowanej pozycji nad innymi, Sąd uznał, że wyjaśnienia złożone przez I. K. nie zasługują na wiarę. Zwrócić należy uwagę na kilka kwestii, które w ocenie Sądu powodują, że stanowią realizację przyjętej przez oskarżoną linię obrony i mają na celu wyłącznie ochronę oskarżonej przez odpowiedzialnością karną. Stwierdzić bowiem należy, iż wyjaśnienia oskarżonej złożone zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i postępowania sądowego są sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, że okoliczność, iż oskarżona legalnie kupowała tytoń w TOTO KIOSK, położonym przy placu (...) w W., została zaprzeczona przez świadków **A. P.**, **R. P.** oraz **L. P.**, którzy są sprzedawcami w punkcie wskazanym przez oskarżoną. A. P. kategorycznie zeznał, iż nie kojarzy by I. K. kupowała u niego tytoń, a jeśli kupowała, to na tyle sporadycznie i w tak małych ilościach, że w ogóle świadek tego nie pamięta. Świadek również zaprzeczył, by oskarżona była jego stałą klientką. Natomiast po okazaniu mu paragonów przedłożonych do sprawy przez I. K., które miały potwierdzać legalny zakup tytoniu w wyżej wymienionym miejscu, świadek zeznał, iż I. K. na pewno nie kupowała tytoniu na takie duże kwoty. Z kolei świadek R. P. zeznał, iż nie kojarzy klienta, który kupowałby systematycznie w punkcie tytoń i to za tak duże kwoty, jak na okazanych mu paragonach. Natomiast świadek L. P. zeznała, że czasami zdarzało jej się sprzedawać tytoń jednorazowo za 200- 300 zł, ale nie za większe kwoty. Sąd uznał zeznania wyżej wymienionych świadków za wiarygodne, albowiem złożone przez nich zeznania w toku postępowania przygotowawczego nie zawierają żadnych sprzeczności, są spójne i logiczne. Natomiast sposób wypowiedzi w trakcie odpowiadania na pytania Sądu nie wskazuje na to by świadczący nieprawdę. Co więcej, zeznania tych świadków korespondowały z pozostałym, uznanym za wiarygodny, materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Brak jest również w ocenie Sądu podstaw, aby sądzić, iż mogli oni składać celowo zeznania obciążające oskarżoną, narażając się przy tym na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań.

Wypowiedzi oskarżonej co do legalnego zakupu tytoniu i przedłożenia w trakcie przesłuchania w dniu 19 września 2017 r. przez oskarżoną pustych opakowań po tytoniu, które posiadały przerwane znaki akcyzy, nie mogły się ostać w świetle zeznań złożonych przez funkcjonariuszy Policji. Zarówno świadek **P. D.**, **J. H.** oraz **M. K.** zaprzeczyli, by na terenie obu posesji, w których ujawniono nieoznaczony znakami akcyzy tytoń, nie zauważyli żadnych oryginalnych opakowań po tytoniu. Natomiast według zeznań P. D. oraz M. K. tytoń przechowywany był w workach strunowych bez jakichkolwiek oznaczeń. W ocenie Sądu, w świetle zasad logiki, jak również doświadczenia życiowego, zupełnie nieracjonalne, nieprawdopodobne i pozbawione sensu byłoby zachowanie oskarżonej, polegające na kupowaniu tytoniu w oryginalnych opakowaniach i przesypywaniu ich oraz przechowywaniu w woreczkach strunowych i to w ilości 33,50 kg. Bez znaczenia pozostają tutaj wyjaśnienia oskarżonej, iż kupiony tytoń mieszała, dodając do niego różne olejki aromatyczne w celu uzyskania tytoniu smakowego. Wyjaśnienia, te przy zestawieniu ich z zeznaniami

świadków P. D., J. H. oraz M. K. jawią się jako nieprawdopodobne i niewiarygodne. Wskazać bowiem należy, iż świadkowie w toku podjętych czynności przeszukania nie znaleźli jakichkolwiek przedmiotów uszlachetniania lub aromatyzowania, jak również nie wyczuwali zapachu, wskazującego na aromatyzowanie tego tytoniu. Sąd nie znalazł podstaw do odmówienia przyznania zeznaniom niniejszych świadków przymiotu wiarygodności. Świadkowie Ci są osobami obcymi dla oskarżonej, wobec tego, zdaniem Sądu brak jest podstaw, aby sądzić, iż mogli oni składać celowo zeznania obciążające oskarżonego, narażając się przy tym na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań. Ponadto zeznania świadków były nie tylko wewnętrznie spójne, ale również korespondowały ze sobą, jak i pozostałym, uznanym za wiarygodny, materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie.

Przechodząc w tym miejscu do oceny wyjaśnień oskarżonej złożonych w toku postępowania jurysdykcyjnego, przypomnieć należy, iż oskarżona zmieniła swoje wyjaśnienia i twierdziła, że całość tytoniu pochodzi od D. M., który sprzedawał jej tytoń w opakowaniach 10-15 gramowych. Ponadto tytoń ten przywoził z dowodem zakupu w postaci paragonu. Niemniej przesłuchany w toku postępowania w charakterze świadka **D. M.** zaprzeczył, by cały tytoń pochodził od niego, albowiem przez cały okres ich współpracy mógł on dostarczyć oskarżonej maksymalnie 15 kilogramów tytoniu. Nie potrafił wyjaśnić, skąd u oskarżonej znaleziono aż 33 kilogramy tytoniu. Świadek przyznał, iż dostarczał oskarżonej swoją mieszkankę tytoniu, na którą składał się tytoń kupiony przez świadka legalnie, jak również tytoń pochodzący z jego własnej domowej uprawy. Jednakże w ocenie świadka tytoń znaleziony w toku przeszukania posesji oskarżonej, nie jest tytoniem legalnie kupionym, gdyż jest on częściowo cięty na długie odcinki. Świadek nie był także w stanie stwierdzić czy jest to ten sam tytoń, który świadek dostarczał oskarżonej. Tak więc, wobec niniejszych zeznań świadka, Sąd odmówił również wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej złożonym w toku postępowania co do okoliczności wejścia w posiadanie 33,50 kg tytoniu, w tym jego legalnego zakupu. Odnosząc się natomiast do oceny mocy dowodowej zeznań świadka, Sąd uznał je za wiarygodne w części, w której znajdują odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny. Z kolei tłumaczenie świadka co do nieświadomego udostępnienia tych samych paragonów oskarżonej, które przedłożył w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu karnym w Sądzie Rejonowym w Świebodzinie VI Zamiejscowym Wydziale Karnym w S. o sygnaturze akt VI K 239/17 oraz w Sądzie Rejonowym w Wolsztynie o sygnaturze akt II K 287/17, były tendencyjne i nakierowane na uwolnienie oskarżonej od odpowiedzialności karnej.

Zeznania świadka **P. K.**, który ujawnił przestępstwo, zdaniem Sądu niewątpliwie zasługują na walor wiarygodności. Stanowią one relację z czynności służbowych wykonywanych przez świadka w związku z przeprowadzoną kontrolą właściciela posesji położonej przy ul. (...) w K. w zakresie legalności poboru prądu przez właściciela i zdaniem Sądu pozbawione są cech stronniczości. Świadek jest osobą obcą dla oskarżonej i nie miał żadnego interesu w tym, aby zeznawać na jej niekorzyść.

Z kolei **P. R.** jako osoba najbliższa dla oskarżonej, skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania zeznań i oświadczył w toku postępowania jurysdykcyjnego, że nie będzie w niniejszej sprawie zeznawać.

Wracając jeszcze do oceny dowodów dokumentarnych, Sąd dał wiarę informacji o przeszłości kryminalnej oskarżonego i informacji o osobie oskarżonego, a także załączonym do akt sprawy notatkom urzędowym. Bowiem dokumenty te zostały sporządzone przez kompetentne do tego organy lub upoważnione do tego osoby w formie przewidzianej przez prawo i na podstawie przepisów prawa. Zdaniem Sądu nie sposób kwestionować także źródeł dowodowych będących udokumentowaniem czynności procesowych, takich jak: protokoły przeszukania, protokoły oględzin czy protokół zatrzymania rzeczy. Bowiem powstały one zgodnie z normami przepisnymi w Kodeksie postępowania karnego. W przypadku pozostałych dowodów, tj. kserokopii paragonów fiskalnych, które oskarżona przedłożyła jako dowód na okoliczność legalnego zakupu zatrzymanego tytoniu, stwierdzić należy, iż co prawda, strony nie kwestionowały ich prawdziwości, jednakże jak to już zostało wcześniej stwierdzone, ich przedłożenie zarówno przez oskarżoną, jak i świadka D. M. było tendencyjne i nakierowane na uwolnienie oskarżonej od odpowiedzialności karnej.

W ocenie Sądu zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy jest kompletny i nie wymaga uzupełnienia, zaś analiza informacji płynących z dokonanych ustaleń nieuchronnie prowadzi do konkluzji, że czyn I. K. opisany w części wstępnej wyroku wypełnił znamiona przestępstwa skarbowego z art. 65 § 1 i 3 k.k.s.

Przepis art. 65 § 1 k.k.s. penalizuje zachowanie polegające na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu, przesyłaniu lub przenoszeniu wyrobów akcyzowych stanowiących przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63, art. 64 lub art. 73 lub pomocy w ich zbyciu albo przyjmowaniu lub pomocy w ich ukryciu. Konstrukcja przepisu niniejszego przepisu prowadzi do wniosku, że przedmiotem zachowania sprawcy przestępstwa przewidzianego w art. 65 k.k.s. są wyroby akcyzowe znajdujące się w obrocie, które są nieoznaczone znakami akcyzy albo są nieoznaczone prawidłowo lub nieodpowiednimi znakami akcyzy. Wyrobami akcyzowymi są, w myśl art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia zarzucanego oskarżonej czynu (t. j. Dz.U. z 2017 r. poz. 43), między innymi wyroby tytoniowe. Z kolei stosownie do treści art. 98 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku akcyzowym do wyrobów tytoniowych w rozumieniu ustawy zalicza się, bez względu na kod CN, tytoń do palenia. Zgodnie z definicją zawartą w cytowanej ustawie za tytoń do palenia uznaje się tytoń, który został pocięty lub inaczej podzielony, skręcony lub sprasowany w postaci bloków oraz nadający się do palenia bez dalszego przetworzenia przemysłowego oraz odpady tytoniowe będące pozostałościami liści tytoniu i produktami ubocznymi uzyskanymi podczas przetwarzania tytoniu lub produkcji wyrobów tytoniowych, oddane do sprzedaży detalicznej, niebędące papierosami, cygarami lub cygaretkami, a nadające się do palenia (art. 98 ust 5 cyt. ustawy).

W niniejszej sprawie, jak to wynikało ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w jednym z pomieszczeń posesji, położonej przy ul. (...) w K. oraz w mieszkaniu położonym przy ul. (...) w K., ujawniono łącznie 33,50 kg tytoniu krojonego, który nie został opatrzonego znakami akcyzy. W toku całego postępowania karnego oskarżona podejmowała czynności zmierzające do wykazania, iż posiadany przez nią tytoń, był objęty znakami akcyzy. Najpierw, w trakcie przesłuchania w dniu 19 września 2017 r., oskarżona przedłożyła puste opakowania po tytoniu, które posiadały przerwane znaki akcyzy na dowód, że kupowała tytoń legalnie w TOTO KIOSK, położonym przy placu (...) w W.. Jednakże okoliczność, iż oskarżona kupowała tytoń w wyżej wymienionym miejscu, została zaprzeczona przez świadków A. P., R. P. oraz L. P., którzy są sprzedawcami w punkcie wskazanym przez oskarżoną. Następnie w dniu 02 października 2017 r. w Komendzie Powiatowej Policji oskarżona przedłożyła kserokopie paragonów fiskalnych na zakup tytoniu w różnych punktach handlowych. Jednakże w dalszym toku niniejszego postępowania ustalono, że niniejsze paragony zostały przedłożone również przez D. M. do toczących się przeciwko niemu postępowań w (...) Urzędzie C.-Skarbowym Referacie Dochodzeniowo Śledczym w L. o sygnaturze akt RKS 527/2016/39300, w Sądzie Rejonowym w Świebodzinie VI Zamiejscowym Wydziale Karnym w S. o sygnaturze akt VI K 239/17 oraz w Sądzie Rejonowym w Wolsztynie o sygnaturze akt II K 287/17 jako dowód zakupu legalnego tytoniu. W świetle zeznań świadka D. M., paragony te również nie potwierdzały zakupu przez oskarżoną tytoniu oznaczonego znakami akcyzy. Wobec powyższego posiadanie przez oskarżoną 33,50 kg tytoniu krojonego nieoznaczonego znakami akcyzy jest faktem bezspornym. W kwestii Sądu podlegała jeszcze ocena czynności sprawczej, tj. czy oskarżona przechowywała czy też nabyła wyroby akcyzowe, które nie zostały opatrzone znakami akcyzy. Przechowanie wyrobów akcyzowych oznacza bowiem przetrzymywanie ich (trzymanie w ukryciu) na żądanie innej osoby, z obowiązkiem ich zwrotu. Natomiast nabywanie wyrobów akcyzowych oznacza uzyskanie przez pasera władztwa nad tymi rzeczami, pozwalające nabywcy postępowanie z rzeczą, tak jak gdyby był jej właścicielem (T. Grzegorzczak, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, wyd. IV, 2009, Lex). Co prawda, brak jest w sprawie dowodów ani możliwości ustalenia na czyje polecenie oskarżona przechowywała 33,50 kg tytoniu krojonego. Jednakże w ocenie Sądu, nie można przyjąć, że oskarżona postępowała z tym tytoniem, jakby była jego właścicielem. Bowiem w świetle zgromadzonego materiału dowodowego wiarygodność wyjaśnień oskarżonej została podważona. Ponadto w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego nie jest też możliwe, by oskarżona posiadała 33,50 kg tytoniu na własny użytek lub użytek rodziny. Tak więc, w wyroku z dnia 25 czerwca 2018 r. Sąd przyjął, w ślad za aktem oskarżenia, iż oskarżona dopuściła się przestępstwa paserstwa akcyzowego, przechowując wyroby akcyzowe w postaci tytoniu krojonego do palenia bez uprzedniego oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy.

W przekonaniu Sądu sposób postępowania oskarżonej wskazuje, iż podjęty przez nią przestępczy czyn objęty był zamiarem bezpośrednim. Oskarżona była profesjonalnym podmiotem, działającym na rynku krajowym przez 20 lat. Należy bowiem przypomnieć, że oskarżona prowadziła sklep w K.. Wnioskować stąd należy o dużym doświadczeniu zawodowym w zakresie towarów tytoniowych, w tym także, że przechowywanie wyrobów akcyzowych nieoznaczonych znakami akcyzy jest, w myśl przepisów obowiązującego prawa, zabronione i penalizowane. Ponadto jak wynika z jej zeznań sama pali wyroby tytoniowe, więc posiada również odpowiednie doświadczenie życiowe odnośnie tego rodzaju produktów.

Należy wskazać, iż kwota podatku akcyzowego narażonego na uszczuplenie w chwili przechowywania przez oskarżoną wyrobów akcyzowych bez ich uprzedniego oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, w postaci tytoniu krojonego do palenia w ilości 33,50 kg, wynosiła 26195 zł, a więc nie przekraczała dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia, określonego wówczas obowiązującymi przepisami. Wobec tego kwota podatku akcyzowego narażonego na uszczuplenie stanowiła małą wartość, o której wspomina art. 65 § 3 k.k.s. Bowiem w myśl art. 53 § 14 k.k.s., mała wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Zgodnie z treścią § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 września 2016 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 r., minimalne wynagrodzenie za pracę w 2017 r. wynosiło 2000 zł.

Przechodząc w tym miejscu do kwestii wymiaru kary za przypisane oskarżonej przestępstwo, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 12 k.k.s. i art. 13 k.k.s. Według tych dyrektyw Sąd wymierza karę, środek karny lub inny środek według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks bacząc, aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają one osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ponadto Sąd wymierzając karę, środek karny lub inny środek, sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciążącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie.

Stosując powyższe dyrektywy do okoliczności niniejszej sprawy, Sąd uznał, iż adekwatną karą do stopnia winy oskarżonej oraz do stopnia społecznej szkodliwości czynu, spełniającą wymogi prewencji ogólnej i indywidualnej, będzie kara grzywny w wymiarze 130 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 100 złotych. Sąd doszedł do wniosku, iż kara grzywny w tym wymiarze będzie dla oskarżonej nie tylko karą odpowiednio dolegliwą, ale uświadomi oskarżonej, że jej czy spotkał się z potępieniem ze strony wymiaru sprawiedliwości.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że oskarżona w momencie popełnienia czynu zabronionego miała zachowaną pełną zdolność rozpoznania jego znaczenia, a także zdolność kierowania swoim zachowaniem. Ponadto oskarżona dopuściła się czynu zabronionego w warunkach normalnej sytuacji motywacyjnej. Tym samym nie zachodzą okoliczności, które wyłączałyby możliwość przypisania oskarżonej winy lub umożliwiałyby przyjęcie bezprawności jej zachowania się.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego Sąd bierze się pod uwagę rodzaj i charakter zagrożonego lub naruszonego dobra, wagę naruszonego przez sprawcę obowiązku finansowego, wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonej reguły ostrożności i stopień jej naruszenia. Oskarżona popełniła przestępstwo skarbowe paserstwa akcyzowego, naruszając tym samym dobro chronione prawem w postaci obowiązku podatkowego w zakresie podatku akcyzowego. Kwota podatku akcyzowego, narażonego na uszczuplenie za sprawą działania oskarżonej, była wprawdzie kwotą małej wartości, niemniej istotne jest już samo narażenie na uszczuplenie. Skutkiem tego uszczuplenia było zubożenie budżetu państwa, który prawidłowo kształtuje się dzięki regularnemu uiszczaniu przez osoby do tego zobowiązane danin publicznych, w tym zwłaszcza podatku akcyzowego. Podnieść należy, że paserstwo akcyzowe stało się w ostatnim czasie powszechnym

zajęciem. Zjawisko to winno być napiętnowane, z uwagi na jego nagminność. Ponadto Sąd miał na uwadze, że oskarżona była profesjonalnym podmiotem, działającym na rynku krajowym przez 20 lat. Wnioskować stąd należy o dużym doświadczeniu zawodowym w zakresie towarów tytoniowych, w tym także, że przechowywanie wyrobów akcyzowych nieoznaczonych znakami akcyzy jest, w myśl przepisów obowiązującego prawa, zabronione i penalizowane. Ponadto jak wynika z jej zeznań sama pali wyroby tytoniowe, więc posiada również odpowiednie doświadczenie życiowe odnośnie tego rodzaju produktów. Mimo to, oskarżona przechowywała wyroby akcyzowe nieoznaczone znakami akcyzy.

Sąd, oprócz stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, uwzględnił przy wymiarze kary niekaralność oskarżonej, jako okoliczność wpływającą na złagodzenie kary.

Ustalając wysokość stawki dziennej, stosownie do przepisu art. 23 § 3 k. k. s., Sąd wziął pod uwagę dochody oskarżonej w wysokości około 1600 zł, jej warunki osobiste, rodzinne, w tym okoliczność, iż oskarżona posiada na utrzymaniu jedno dziecko, na które otrzymuje świadczenie w wysokości 303 zł jako matka samotnie wychowująca dziecko oraz 500 zł z tytułu świadczenia 500+. Nadto Sąd uwzględnił jej stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe, w tym okoliczność, że oskarżona posiada dwa mieszkania. Przy czym decydujące było to, by stawka nie była niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia oraz nie przekraczała. Mając na uwadze te okoliczności, Sąd uznał, że ustalenie wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych jest adekwatne z jednej strony do możliwości oskarżonej, a z drugiej mieści się w granicach ustalania stawki dziennej grzywny wymierzanej w przypadku skazania za przestępstwo skarbowe.

Na podstawie art. 29 pkt 1 i 2 k. k. s. w zw. z art. 30 § 2 k. k. s. Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych pod pozycją 1 – 14 wykazu dowodów rzeczowych nr I/75/17/P (k. 78 akt sprawy). Sąd orzekając przepadek opisanych wyżej dowodów rzeczowych zarządził ich zniszczenie, albowiem zgodnie z obowiązującą od dnia 1 lipca 2015 roku treścią art. 31 § 6 k. k. s. wykonanie orzeczenia sądu o przepadku wyrobów tytoniowych następuje poprzez ich zniszczenie.

W ostatnim punkcie wyroku z dnia 25 czerwca 2018 r. o art. akt II K 374/17 Sąd zasądził od oskarżonej koszty postępowania w wysokości 70 zł na rzecz Skarbu Państwa na podstawie art. 627 k.p.k. w związku z tym, że była to sprawa prowadzona z oskarżenia publicznego. Nadto Sąd zasądził od oskarżonej opłatę w wysokości 1300 zł, którą skazany obowiązany jest uiścić w razie orzeczenia grzywny, o czym stanowi art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. nr 79, poz. 223 ze zm.).

SSR Grzegorz Jankowiak